

קיד.

בו מבואר מפני מה זכה יהודה למלכות:

א בַּצֹּאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם לְעֹז: ב הִיִּתָּה יְהוּדָה לְקִדְשׁוֹ יִשְׂרָאֵל מִמְשָׁלוֹתָיו:
ג הַיָּם רָאָה וַיִּגַּם הַיַּרְדֵּן יִסֹּב לְאַחֹר: ד הַהָרִים רָקְדוּ כְּאֵילִים גְּבֻעוֹת כְּבְנֵי־צֹאן: ה מִהֲלֶךְ
הַיָּם כִּי תִגּוֹם הַיַּרְדֵּן תִּסֹּב לְאַחֹר: ו הַהָרִים תִּרְקְדוּ כְּאֵילִים גְּבֻעוֹת כְּבְנֵי־צֹאן: ז מִלִּפְנֵי אֲדוֹן
חֻלֵי אֶרֶץ מִלִּפְנֵי אֱלֹהֵי יַעֲקֹב: ח הַהֶפְכִי הַצּוּר אַגַּם־מַיִם חֲלֹמִישׁ לְמַעַיְנו־מַיִם:

קמו.

תפילה על אריכות הגלות שיעשה למען שמו שלא יתחלל:

א לֹא לָנוּ | יְהוָה לֹא־לָנוּ כִּי־לְשִׁמּוֹךְ תֵּן כְּבוֹד עַל־חֲסִדֶּךָ עַל־אֲמַתְךָ: ב לָמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם
אִי־הֵנָּה אֱלֹהֵיהֶם: ג וְאֱלֹהֵינוּ בַּשָּׁמַיִם כֹּל אֲשֶׁר־חָפֵץ עָשָׂה: ד עֲצִיבֵיהֶם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה
יְדֵי אָדָם: ה פֶּה־לָהֶם וְלֹא יִדְבְּרוּ עֵינֵי־לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ: ו אָזְנוֹיִם לָהֶם וְלֹא יִשְׁמְעוּ אֶף לָהֶם
וְלֹא יִרְחֹנוּ: ז יְדֵיהֶם | וְלֹא יִמְיִשּׁוּן רַגְלֵיהֶם וְלֹא יִהְלְכוּ לֹא־יִהְיֶה בְּגִרוֹנָם: ח כַּמּוֹהֵם יִהְיוּ
עֹשִׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר־בָּטַח בָּהֶם: ט יִשְׂרָאֵל בָּטַח בַּיהוָה עֲזָרָם וּמִגִּנָּם הוּא: י בֵּית אֱהֲרֹן בָּטְחוּ
בַּיהוָה עֲזָרָם וּמִגִּנָּם הוּא: יא יִרְאֵי יְהוָה בָּטְחוּ בַּיהוָה עֲזָרָם וּמִגִּנָּם הוּא: יב יְהוָה זָכְרָנוּ יִבְרַךְ
יִבְרַךְ אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל יִבְרַךְ אֶת־בֵּית אֱהֲרֹן: יג יִבְרַךְ יִרְאֵי יְהוָה הַקְּטָנִים עִם־הַגְּדֹלִים: יד יִסַּף
יְהוָה עֲלֵיכֶם עֲלֵיכֶם וְעַל־בְּנוֹיְכֶם: טו כְּרוּכִים אַתֶּם לַיהוָה עֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: טז הַשָּׁמַיִם
שָׁמַיִם לַיהוָה וְהָאָרֶץ נָתַן לְבְנֵי־אָדָם: יז לֹא הִמְתִּים יְהַלְלוּ־יָהּ וְלֹא כָל־יִרְדֵי הוֹמָה:
יח וְאַנְחֵנוּ | נִבְרַךְ יְהוָה מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּ־יָהּ:

המשך ביאור למסכת נדרים ליום שבת קודש עמ' א

16 לִישָׁנָה אֲחֵרִינָא אֲמְרִין לָהּ וְהַלְשׁוֹן הַשְּׁנִיָּה אוֹמְרָתָהּ, אֲמַר רַבָּנָא, לֹא
17 תִּיטָא מַעֲמָא – אַל תֹּאמַר שְׁטַעַם מִשְׁנַתֵּינוּ שְׁהַמְתַּנְהָ לֹא חִלָּה הוּא
18 מִפְּנֵי דְאֲמַר לִיָּה הַנּוֹתֵן לְמַקְבֵּל וְהֵינָן לְפָנֶיךָ אֵלֵּא כְּדֵי שִׂיאֵבֵל אַבָּא,
19 וְרַק אַז הוּא דְאֲסוּר, מִשּׁוּם שֶׁאֲמַר בְּלִשׁוֹן תְּנַאי שֶׁאֵינָה מִתְּנָה אֵלֵּא
20 אִם יִבּוֹא אֲבִיו וְיֹאכֵל, אֲכָל אִם אֲמַר לִיָּה הַנּוֹתֵן לְמַקְבֵּל, הֵן לְפָנֶיךָ
21 שְׂבִיבָא אֲבָא וְיֹאכֵל, וְלֹא אֲמַר בְּלִשׁוֹן תְּנַאי, הַמְתַּנְה חִלָּה וּמוֹתֵר
22 הָאֵב לְבוֹא וְלֹאֲכֹל. אֲלֵּא הָאֲמַת הִיא שֶׁאֲפִילוּ אִם אֲמַר לִיָּה הַנּוֹתֵן
23 לְמַקְבֵּל, הֵן לְפָנֶיךָ יִבָּא אֲבָא וְיֹאכֵל, בְּלֹא לִשׁוֹן תְּנַאי, אֵינָה מִתְּנָה
24 וְאֲסוּר הָאֵב לְאֲכֹל, מֵאֵי מַעֲמָא – וְמֵה הַטַּעַם שֶׁהַמְתַּנְה אֵינָה חִלָּה,
25 סְעוּדָתָהּ מוֹכֶחֶת (מִמּוֹכִיחָה) עָלָיו שֶׁאֵין כּוֹנְנָתָה לְתַת בְּמִתְּנָה גְּמוּרָה
26 אֵלֵּא בְּתַנְאֵי, כִּיּוֹן שֶׁדַּבֵּר בְּרוּר הוּא שֶׁאֵין אָדָם נוֹתֵן לְאַחַר בְּמִתְּנָה
27 אֵת הַסְּעוּדָה שֶׁהֵכִין לְנִישׁוּאֵי בְּנוֹ. וְלִכֵּן גַּם אִם מִלְּשׁוֹנוֹ לֹא מִשְׁמַע
28 שְׁנוֹתָן בְּתַנְאֵי, הֵרִי מַעֲשִׂיו מוֹכִיחִים שֶׁהוּא תְּנַאי גְּמוּר.

1 שבאמת המשנה מביאה את המעשה לחזק את הדין הנשנה לפניו.
2 בדין זה, שאם סופו מוכיח על תחילתו שלא התכוון למתנה גמורה
3 אין המתנה מועילה להתיר את האיסור, מביאה הגמרא שתי
4 לשונות בדעת רבא, באיזה אופן נחשב סופו מוכיח על תחילתו:
5 אֲמַר רַבָּנָא, מֵה שְׁשִׁינּוּ בְּמַעֲשֵׂה בֵּית חוּרוֹן שֶׁאֵין הַמְתַּנְה מוֹעִילָה
6 וְהַאיסוּר בְּמַקּוּמוֹ עוֹמֵד, לֹא שָׁנוּ – לֹא נֹאמַר דִּין זֶה, אֲלֵּא דְאֲמַר לִיָּה
7 הַנּוֹתֵן לְמַקְבֵּל בְּשַׁעַת מִתְּנָתוֹ, וְהֵינָן לְפָנֶיךָ אֲלֵּא כְּדֵי שְׂבִיבָא אֲבָא,
8 שְׁדִיבּוּרוֹ מוֹכִיחַ שֶׁאֵין הַמְתַּנְה אֵלֵּא לְצוּרֵךְ זֶה בְּלִבְד וְלֹא מִתְּנָה
9 גְּמוּרָה, אֲכָל אִם אֲמַר לִיָּה הַנּוֹתֵן לְמַקְבֵּל, הֵרִינִי נוֹתֵן לְךָ אֵת הַחֲצֵר
10 וְהַסְּעוּדָה שֶׁהִיוּ לְפָנֶיךָ שְׂבִיבָא אֲבָא וְיֹאכֵל, אֵף שֶׁהוֹכִיר שְׁמִטְרָתָהּ הִיא
11 כְּדֵי שִׂיאֵבֵל אֲבִיו בְּסְעוּדָה, מְכַל מִקּוּם לֹא הִתְנָה עַל הַמְתַּנְה
12 שֶׁאֵינָה אֵלֵּא לְכַךְ, אֵלֵּא נָתַן לוֹ מִתְּנָה גְּמוּרָה, וּמִדְּעֵתֶךָ הוּא דְאֲמַר
13 לִיָּה – כְּלוּמַר, כּוֹנְנָתָה לְמוֹר שֶׁאֵתָהּ וְהַמְקַבֵּל הַבְּעֵלִים שֶׁל הַחֲצֵר
14 וְהַסְּעוּדָה וְהַדְּבַר תְּלוּי בְּרִצּוֹנְךָ, וְאִם תִּסְכִּים יִבּוֹא אֲבִי וְיֹאכֵל
15 בְּסְעוּדָה.